

REIZIGERS

Toen? Nu? Ooit?

© Leopold Lindelauff
23 augustus 2012 (Versie mei 2023)

Duister.

Open ogen.

Duister.

Mijn lichaam, armen, handen, benen, voeten en hoofd
maken nergens contact.

Zweef ik?

Duister.

DEEL I

'Mijnheer, mijnheer! Wat is er met u aan de hand? Voelt u zich niet goed?' De blonde vrouw met het geel-oranje-wit reflecterende hesje met de tekst 'Broeder Johan' op de rug hurkt naast de man. 'Bah, wat een stank!'. 'Ja schat' zegt haar mannelijke collega. 'Hier wordt gezopen, gespoten, gekotst en gescheten'. Naar enkele gebruikte condooms wijzend die op de grond liggen. 'En geneukt'. 'Dat kan wel allemaal zo zijn, maar deze man kan wel wat hulp gebruiken. En ik dus ook'. Waarna hij de brancard naast de man plaatst, die ze er gezamenlijk optillen. 'Die weegt ook niet veel meer, laten we maar meteen vocht toedienen'. Wanneer de ambulance vertrekt heeft zij het infuus al ingebracht.

Bij de spoedeisende hulp neemt een van de aanwezige verpleegsters dit meteen over en haakt het uiteindelijk vast boven aan het onderzoeksbed. 'Jeetje, wat een stank zeg. Waar hebben jullie deze gevonden?' 'Op de Prins Hendrikkade. In de bosjes lag ie. Onder allerlei afval en vuil. Alsof iemand hem heeft verstopt, zeg maar. Volgens mij komt die enorme stank niet alleen van hem' antwoordt de vrouw van de ambulance. 'Ik durfde hem niets uit te trekken, omdat alles aan hem plakt. Dat laat ik liever aan jullie over. Van verwondingen heb ik niets gevoeld of gezien. En verder is hij buiten bewustzijn. Reageert nergens op'. 'Bedankt voor je info. We nemen het verder wel over'. De vrouwen knikken naar elkaar, waarop de een naar buiten loopt naar haar collega. Terwijl de ander het bed in alle rust naar een vrije onderzoekkamer rijdt. Doordat eerder die dag rivaliserende supportersclubs met elkaar op de

vuist waren gegaan, waren alle kamers bezet door bloedneuzen, hoofdwonden en breuken. Waarbij de wachtkamer ook nog steeds gevuld was met vele wachtenden. In een oudere vleugel vond ze een geschikte ruimte, die af en toe nog gebruikt werd.

Nadat ze nog een extra paar handschoenen had aangetrokken, begon ze de veters van de schoenen los te knopen. Het vuil dat erop zat bemoeilijkte dit enigszins. Maar uiteindelijk plaatst ze de schoenen op een lege tafel. De sokken legt ze ernaast. Ze ziet opgezwollen voeten, maar geen onverzorgde. Ondanks haar twee paar handschoenen voelt ze koude voeten, die ze meteen met een deken bedekt. De jas die hij nog half aan heeft, trekt ze voorzichtig van zijn arm af. De zakken controleert ze vluchtig, maar die zijn alle leeg. Waarna ze ook de jas op de tafel legt. Nu neemt ze een vochtig doekje en begint zijn gezicht schoon te wassen. De vegen bloed verborgen geen wonden. Behalve een ontbrekende oorlel en een ongeschoren gezicht ziet hij er ietwat mager, maar verder onbeschadigd uit. 'Ellen, kun je nú meteen komen. We hebben hulp nodig' roept een mannenstem vanuit de gang. 'En deze dan?' 'Bloedt ie? Nee, volgens mij niet'. 'Dan kan die wel even wachten. Kom, er liggen voor bij de ingang een paar fors te bloeden'. Voordat ze de ruimte verlaat let ze erop dat het licht niet te fel schijnt. In het geval hij wakker zou worden. De steunen aan het bed zijn omhoog en zijn hartritmebewaking is naar de centrale doorgeschakeld. 'Zo moet het kunnen, voor even' is ze van mening.

Duister.

Gezoem. Gepiep.

Groenig licht.

Duister.

'Chef, het Havenziekenhuis aan de lijn. Ze zijn een patiënt kwijt'. 'Wat?! Met inspecteur Benali' zegt ie ineens heel rustig tegen de spreker aan de andere kant van de verbinding. 'Waarmee kan ik u van dienst zijn?' Nadat hij zijn gesprekspartner rustig haar verhaal had laten doen, zei hij 'Ik begrijp het mevrouw. We komen meteen naar u toe. Nou cherie, jij weet ook wat voor telefoontje je doorschuift' zegt Carlos met een grijns op zijn gebruind Marokkaans gezicht. Hierbij zijn naaste medewerkster Nana, door hem steeds cherie genoemd, ondeugend aankijkend. 'Ze zijn een man kwijt waarvan ze niets weten. Nog geen vijf uur geleden hebben ze hem het laatst gezien. Ze vermoeden dat hij West-Europees is. De kleren die men hem reeds had uitgetrokken, zijn ook verdwenen'. 'Zichzelf weer aangekleed, waarschijnlijk' merkt Nana vragend op. 'Kan. Kan.' 'Hoezo kan? Wat denk jij dan, chef?' 'Laten we eerst maar eens gaan praten in het ziekenhuis. Okay?'

Via een woud van gangen bereikten ze de personeelsruimte waar mevrouw Ten Roef, oftewel Ellen, zat. Ze werden ernaartoe begeleid door een maatschappelijk werkster die uitdrukkelijk tijdens het gesprek aanwezig wenste te zijn. Ellen sidderde over haar hele lijf. Ze zat in een ronde, smalle wollen fauteuil. Op het puntje van de stoel, haar handen samengevouwen tussen haar bovenbenen. De voeten gekruist. Ze keek niet op. Reageerde op geen enkele wijze. De maatschappelijke werkster, mejuffrouw Engel – 'maar noem me alsjeblief Ria' – zorgde voor koffie en thee. Ze hadden plaats genomen in rondgevormde stoelen aan rond gevormde tafeltjes.

Ze bevonden zich in een hoekloze cirkelvormige ruimte, waarin zelfs de kasten en ramen rond waren. De muur rondom was zachtroze van kleur. Deur en raamkozijn donkerrood. In combinatie met lichtgrijs kwamen deze kleuren ook in verder meubilair voor. De steenrode tint op de vloer en het maagdelijk wit van het plafond, completeerde het geheel. Ria had intussen sussende woordjes met Ellen gesproken, die daardoor enigszins gekalmeerd was. Althans niet meer zichtbaar sidderde. Ze luisterden geduldig terwijl Ellen haar verhaal deed. Zij zorgden ervoor dat dit in de juiste volgorde plaats vond, door de juiste vragen te stellen, opmerkingen te maken. Het beeld dat ze hierdoor kregen werd steeds duidelijker. 'Maar' zei Carlos 'ik kan me pas echt een goed beeld vormen als je het me allemaal nog een keer vertelt, terwijl we ter plekke zijn. Dat je alles nog eens voordoet, of nadoet, whatever. Snap je wat ik bedoel?' Ellen knikte en schudde toen haar hoofd. 'Maar dat kan ik niet. Dat kan ik niet. Ik ben schuld aan wat er gebeurd is. Je denkt toch niet dat ik dat allemaal nog eens na wil spelen. Opnieuw moet beleven'. 'Maar je bént helemaal niets schuld, lieve schat' valt Nana bij. 'Ten eerste heeft iemand je een opdracht gegeven die je moest opvolgen. Ja? Nou dan is het toch duidelijk. Jij bent het niet schuld. Uit. Einde. Punt'. 'En ten tweede?' vroeg Carlos. 'Wat ten tweede?' 'Waar blijft die?' 'Weet jij waar die het over heeft?' vraagt ze lachend aan Ellen. Daarbij knipogend. 'Het is al goed' zegt Ellen. 'Laten we dat dan nu meteen doen. Akkoord?'

'De kleren lagen dus hier. Tenminste dat wat je al reeds' mompelde Carlos uiteindelijk enkel nog tegen zichzelf verder. 'Je had het over een deken, toch? Waar is die gebleven?' vroeg hij plotseling. Zich hierbij zo snel op een voetzool omdraaiend dat de gladde vloer ervoor zorgde dat hij weer terug bij af was. Snel en voorzichtiger draaide hij zich hen weer toe en vroeg; 'Kan die deken opgeruimd zijn?' 'Onmogelijk' aldus Ellen. 'Meteen nadat ik de vermissing opmerkte heb ik afgesloten en iedereen laten weten niet naar binnen te mogen. Zoals jullie zien liggen de vuile lakens van eerder ook nog op bed. Die deken zal hij wel mee gegrist hebben. Tegen de kou'. 'Ziet iemand afdrucken van blote voeten op de vloer?' vraagt hij opeens. 'Blote voeten. Waarom blote voeten?' 'Als hij zelfstandig uit bed is gekomen, moet hij een stukje op blote voeten hebben gelopen om bij zijn schoenen te komen. En omdat zijn voeten onder een deken lagen kunnen er nog zweetresten zichtbaar zijn. Bel je meteen de TD?' draagt hij Nana tussen neus en lippen door, op. Terwijl Nana belt, vraagt Ria op welke wijze hij dan denkt dat deze mijnheer deze ruimte heeft verlaten. 'Horizontaal, in elk geval. Gedragen of gereden, dat weet ik nog niet'. Drie vrouwen kijken hem verbaasd aan.

'En waarom moeten we dure politie-uren stoppen in een zaak die het niet waard is? Je hebt niets. Letterlijk en figuurlijk, helemaal niets. Toch?' 'Baas, drie jaar geleden - in april, net als nu - gebeurde hetzelfde. Vreemdeling in ziekenhuis en die verdwijnt'. 'En?' vraagt de hoofdcommissaris 'verder nog iets daarover te melden?' Carlos pakt het dossier

dat de hele tijd op zijn schoot ligt op en geeft dat, terwijl hij tegelijkertijd opstaat uit de stoel, aan zijn gesprekspartner. 'Vriendelijk vraag ik je dit te lezen. Het is een hele pil, ik weet het. Maar het is politiestof. Daar lees jij snel doorheen. Ik ben ervan overtuigd dat je al zeer snel tot de hoofdlijnen zult doordringen. Het was me weer een waar genoegen, mijnheer de hoofdcommissaris. En doe de groeten aan je vrouw. Nog een fijne dag'. 'Stommerik. Idioot dat je bent' snauwt de secretaresse hem toe, zodra hij de deur gesloten heeft. 'Zijn vrouw is er net vandoor met een van zijn golfvrienden'. 'Oeps' reageert Carlos en maakt dat hij weer snel op zijn eigen verdieping geraakt.

'Wist jij dat niet? Dat van zijn vrouw?' Ze lacht hardop en geniet van de hilariteit van de situatie. Terwijl hij koffie voor hen beiden inschenkt vraagt Nana; 'Wat staat in dat dossier? Dat je hem gegeven hebt?' 'Laten we eerst afwachten wat hij ervan zegt. Wil hij er niet verder mee, hoef jij je er ook niet in te verdiepen. Wat zei de TD? Niks? Zoals we verwacht hadden?' 'Dat ook, maar ze zijn erin geslaagd een wielspoor te reconstrueren dat wel eens van vandaag, nou ja gisteren intussen, geweest kan zijn. Het leidt tot een bewaakte poort. Dat houdt in dat een medewerker via een scherm ziet wat de camera op dat moment registreert'. 'Je bedoelt ze nemen niets op?' 'Klopt. En de medewerker die rond die tijd daar gewerkt zou hebben, heeft nu nog zijn vrije uren. Later op de dag kunnen we daarmee gaan praten. De heer Hendriks, Giel Hendriks'. 'Is prima, doe jij dat maar. Ik heb even iets anders te doen. En het

doorgeschakelde alarm? Werkte zeker niet meer, omdat de ruimte nagenoeg nooit meer gebruikt wordt. Heb ik gelijk?' 'Zoals altijd, chef. Zoals altijd'.

Duister.

Stilte. Diepe stilte.

Zwart. Pikzwart. Ook met open ogen. Niets.

Onder, boven en aan de zijkanten druk.

Duister.

'Dus, mijnheer Hendriks. Als ik u goed begrijp had u rond dat tijdstip pauze. Uw collega was er niet. Die was ziek. En dus hebt u de bewaakte poort onbewaakt gelaten. Begrijp ik u zo goed?' Haar cynisme spoot er werkelijk vanaf. Een 'Yep! U hebt het goed begrepen, mevrouwetje' liet haar op haar hagelwitte tanden bijten. En enkele opmerkingen inslikken. Waarbij ze hem zo neutraal mogelijk aan bleef kijken. En zei; 'Zou u dat morgen op het bureau aan een van mijn collega's willen vertellen. Dan wordt daar een proces verbaal van gemaakt. Een afschrift daarvan zal ook naar uw leidinggevende en directie gaan. Zodat ook zij op de hoogte zijn van de hier gehanteerde werkwijze'. 'Prima. Zeg maar hoe laat?' Nadat ze daar met hem verdere afspraken over had gemaakt - mede in overleg met een van de kantoormedewerkers, die ze tevens inlichtte over haar gesprek - maakte ze zich op weg naar huis. Nog voordat ze het ziekenhuisterrein verlaten heeft klinken Carlos Santana's snerpemde gitaartonen uit haar tas.

Duister.

Ogen gaan moeilijk open. Plakken.

Duister.

Warm, zweet.

Kan niet bewegen.

Overal druk.

Duister.

'Alweer een of dezelfde?' 'Iemand zei iets over een deken en losse schoenen. Wat gok jij?' 'Dezelfde lijkt me dan een goede gok, ja. En waar is ie gevonden? Op 'n kerkhof?' 'Ja, het 'Laurentius.'

'Die – wie dat zijn weten we dus nog niet – maar, dié dus, zijn de Oostsingel opgereden. Hebben alle drie de boezems genomen. Et voilà! Cherie. Daar hebben ze hem ín een kist, bij een dooie gelegd. Deurtje dicht. Poppetje gezien'. Waarbij hij als een volleerd acteur zijn twee handen tegen elkaar dicht klapt. Ze stonden in de ontvangsthal van het Ikazia ziekenhuis. 'Hoe hebben ze het voor elkaar gekregen die man hiernaartoe te brengen? Weet jij dat?' vraagt Carlos aan zijn collega. 'Weten doe ik het niet, natuurlijk. Maar chef, heb je wel eens nagedacht wat privatisering in de zorg inhoudt? Ik denk dat de ambulancedienst betere afspraken bij het Ikazia heeft, dan aan de overkant'. 'Maar dat ze daardoor meer kilometers moeten maken? Meer uren eraan besteden? Plus, nu kan niemand het slachtoffer identificeren. Of het ook echt dezelfde als gisteren is. Wij staan hier nu onze dure uren daardoor te verdoen. Ik bedoel. Begrijp je wat ik bedoel? Cherie?' 'Tuurlijk chef. Tuurlijk. Zoals altijd.'

'Momenteel ligt hij in bed, voorzien van een voedingssonde en infuus. Om hem op krachten te krijgen. Hij is uitgedroogd. Zijn hart heeft die laatste minuten in die kist hard moeten werken. Dat heeft hem volledig uitgeput. Hij krijgt ook zuurstof. Een aantal van onze medewerksters zijn bezig hem van zijn kleding te ontdoen en deze in de door u afgegeven zakken te stoppen. Ze dragen allemaal

handschoenen, ja.' Waarbij hij naar Carlos knikte, die met handbewegingen die vraag gesteld had, gedurende het betoog van dokter Sanders. Zoals op het kaartje vermeld stond. In de algemene geneeskunde, stond eronder. 'Onze technische dienst komt er zo aan. Eerder mag u het slachtoffer niet wassen. Dat herinnert u zich toch nog? Dat we dat hadden afgesproken?' 'Maar zeker dat, inspecteur. Daar kunt u volledig op vertrouwen. Tot uw mensen er zijn, houden mijn mensen hem warm onder dekens. Verder nog iets?' De twee mannen knikten elkaar toe. Dokter Sanders gaf Nana een hand en liep gemoedelijk de IC weer op.

De medewerkers van de TD deden waarvoor ze gekomen waren. De bekende witte pakken trokken ze vlak voor ze de ruimte van het slachtoffer betraden, aan. Daarna werd er gefotografeerd, verzameld, gestoft, geveegd. Alle vezeltjes die aan hem zaten werden eraf geplukt. De dekens die op hem hadden gelegen, gingen mee. In bewijszakken. Niets mocht verloren gaan. Dit alles vond plaats op, aan, in, met een naakt mens. Buiten bewustzijn. Voorzien van zuurstof. Plus een aantal lampen boven hem, die voor voldoende warmte dienen te zorgen. 'Zouden ze hem zolang gedrogeerd hebben, chef? Wat denk jij?' 'Dat zou nog niet eens zo erg zijn. Dit wil je toch niet bewust meemaken, wat daar gebeurt? Toch?' Nana knikte. Inderdaad, dacht ze. Je hebt weer gelijk chef. Zoals altijd.

Ze nam hem bij zijn arm en trok hem de hal uit. Naar buiten. In de frisse voorjaarslucht. Enigszins verstoord door uitlaatgassen die door de wind overal naartoe waaien. 'Nou chef, nu kun je me wel eens wat meer gaan vertellen over dat dossier. Dat je laatst naar de baas hebt gebracht. Of denk je niet?' 'Afwachten, chérie. Afwachten.'

'Ralph, sorry van de vorige keer. Over je vrouw. Ik wist dat niet'. De hoofdcommissaris had niet gerekend op een dergelijke begroeting en stamelde iets van; 'Wie wel?' 'Carlos, weet je zeker dat je dit wil? Dit kun je niet echt een moordzaak noemen. Zelfs nog geen 'cold case'. 'En daar zijn we het dan oneens, Ralph. Ik weet dat je mijn theorie vergezocht vindt. Maar dit slachtoffer - want anders kan ik hem toch niet noemen? - kan mijn theorie bevestigen. Of ontkennen. Ook daarvan ben ik me bewust'. 'Ik geef je een week tijd hiervoor, Carlos. En als je dan niets concreets hebt, sluiten we het dossier. Definitief'. 'Ho ho, nee nee. Dat gaat zo maar niet, Ralph. Die week is al veel te weinig, maar dan ook nog definitief sluiten. Dat dacht ik toch niet. Het betekent alleen maar dat deze man er niets mee te maken heeft. Dat wil niet zeggen dat mijn theorie fout is. Die garantie kan ik je niet geven, mijn beste vriend. En met die week moet ik het dan maar doen.' 'Waarom blijf je zo standvastig erin geloven? Ben je niet tevreden? Hier en nu?'

Duister.

Ogen dicht. Kunnen niet open.

Gepiep. Gezoem.

Duister.

Geschuifel.

Gekietel.

Geprik.

Koude rug. Warme buik.

Handen op mijn benen en voeten?

Kan niets bewegen.

Mond ook niet.

Duister.

'En? Chef? Wat zei die?' 'Wil je de lange of de korte versie?' 'Doe eerst maar gewoon de korte. De lange kun je altijd nog eens tijdens je stoere verhalenavonden vertellen. Goed?' 'Fair enough, chérie. Fair enough. We hebben een week'. 'Waarvoor?' 'Om mijn theorie te bewijzen.' 'En hoe luidt die theorie? Waarover gaat dit allemaal? Vertel je me nu eindelijk meer?' 'Nog even geduld. Zodra we ergens zijn waar de muren geen oren hebben'. Hij was zachter gaan praten. 'Neem je me in de zeik?' vroeg Nana meteen. 'Zullen we onze vreemdeling in het ziekenhuis eens 'n bezoekje gaan brengen? Wat vind je daarvan? Wellicht dat ik daarmee meer duidelijkheid kan verschaffen'.

Duister.

Frisse adem.

Veel lucht.

Schoon gevoel.

Ontspannen.

Slaperig.

Wazig.

Duister.

Op weg naar de parkeerplaats van hun auto, vraagt Nana om meer uitleg. Waarom hij zo paranoïde is geworden? Wat er opeens aan de hand is? Of er iets gebeurd is? Hij blijft echter stoer doorlopen. Geen 'boe' of 'bah' zeggend. Uiteindelijk is ze het zo zat, dat ze hem aan zijn arm trekt. En laat stoppen. Waarna ze voor hem gaat staan. Haar neus raakt het topje van de zijne haast aan. Ze ruikt hem. Z'n aftershave vermengd met z'n eigen geur. Zijn zeer mannelijke geur. 'Als je nu niet meteen begint te praten, draai ik me om en ga verder aan 'whatever' kutkarweitje er ook te doen is. Bovendien vraag ik per direct overplaatsing aan. Is je dat allemaal duidelijk? Chef. Ik dacht we waren een team. Twee mensen een gedachte. Weet je nog? Ooit? Lang geleden. Twee dagen geleden, om precies te zijn. Komt er dus nog wat van?'

Na deze uitbarsting loopt ze zwijgend door naar de auto. Waar ze wacht tot hij de portieren opent en ze tegelijkertijd instappen. Zwijgend rijden ze de ondergrondse garage uit. Terwijl ze de 'Delftse Poort' passeren, vraagt hij; 'Geloof je in tijdreizen?' 'Wat bedoel je? Tijdreizen?' 'Nou, gewoon. Reizen in de tijd'. 'Oh. Dat vind jij 'gewoon'? 'Nee, zo bedoel ik dat niet. Denk jij dat het zou kunnen?' 'Jeetje. Nooit over nagedacht, chef. Ik zie dat wel in films en lees erover. Maar of het echt kan? Volgens Einstein niet, geloof ik? Toch? Of wie was dat?' 'Nee, uhm ja, klopt. Sorry, het verkeer. O ja, we rijden eerst even langs het Havenziekenhuis. Ellen is er nu. Dan kan ze de foto's bekijken. En eventueel naderhand met ons mee naar

de overkant. Om hem live te identificeren. Vind je het een goed idee?' 'Tuurlijk, chef. Tuurlijk. Zoals altijd.'

De identificatie aan de hand van enkele foto's van de technische dienst verliep binnen enkele tellen. Zodra Ellen de eerst foto zag, wist ze het. 'Dat is hem. Ja, zeker weten. Dat is hem. Dat stukje ontbrekende oorlel. Ja hoor, zeker weten. Wie is hij? Weten jullie dat al? Wat is er met hem gebeurd. Oh, wat ben ik blij dat ie nog leeft. Waar is ie nu?' In diezelfde tijd had ze alle foto's meerdere keren in handen gehad. 'Als u zo geïnteresseerd bent, zult u ons zeker willen begeleiden. We gaan hem nu bezoeken. U kunt met ons mee. Wat vindt u ervan?' Carlos was ervan overtuigd dat ze daar mee in zou stemmen. Haar 'Nee nee, dat hoeft niet' verbaasde hem dan ook zeer. Nana merkte zijn irritatie meteen op en reageerde door te stellen dat 'Dat ook uitgesteld kon worden. De identificatie door de foto is al heel wat. En laten we daar voor nu, tevreden mee zijn. Toch, chef?'

Terwijl ze naar de ingang van het ziekenhuis liepen, vroeg Nana; 'En jij denkt dat deze persoon op de een of andere manier door de tijd gereisd heeft. Waarom zou je anders over tijdreizen beginnen? En daar gaat jouw theorie over?' Hij knikt bevestigend. 'Moet ik alles eruit trekken?' 'Cherie, wacht nog even. Dadelijk geef ik je het volledige dossier. Maar nu gaan we eerst deze vreemdeling bezoeken. En hoe minder jij nu nog weet, hoe meer je opvalt'. 'Opvalt? Hoezo, opvalt? Heeft ie soms hoorntjes of zo?' Hij blijft staan en draait zich naar haar toe. 'Cherie, daarom houd ik nu zoveel van je. Als collega. Maar vooral als mens. Hoe jouw sarcasme je helpt mij te kunnen verdragen'.

Hij boog, nam haar rechterhand en kuste deze. 'Volgens mij was er ooit een liedje' en ze begon luidop te zingen; 'Vuile huichelaar'. Beiden voluit lachend liepen ze het ziekenhuis binnen.

Nog voordat ze de speciale kamer van hun vreemdeling binnen konden, kreeg Nana van de technische dienst te horen wat ze in de kleding gevonden hadden. Guldenmunten uit de zestiger en zeventiger jaren. Een strippenkaart. 'Die werd echter pas in tachtig ingevoerd' merkte Carlos meteen op, tijdens haar opsomming. 'Niets recenters?' vroeg hij nadat ze klaar was. 'Geen euro's of OV-chipkaart?' 'Nope.'

Duister.

Gepiep.

Gezoem.

Stemmen.

Mannen.

Vrouwen!

Vastgebonden armen.

Benen ook.

Druk op mond en neus.

Kom niet los.

Licht.

Zon!

Wil los!

Trek!

Blijf trekken!

Kan het!

Stemmen.

Handen.

Duwen.

Vrouwenstemmen!

Kleine handen.

Ga weg!

Meer druk.

Ga weg!!

Nog meer druk.

Prik.

Duister.

'We hebben hem net weer onder zeil moeten brengen'. 'Pardon, wat bedoelt u daarmee?' vraagt Carlos achteloos. 'O nou niets. Hij werd wild. En dan geven we een spuitje. Zijn ze zo weer rustig. Om daar een arts voor te roepen. Wat denkt u wat dat zou kosten? Toch?' Zijn woede in toom houdend, vroeg hij zo rustig mogelijk; 'En hoe lang duurt zo'n rustperiode?' 'Tja, dat kan verschillen'. 'O ja, echt? Waar kunnen die verschillen dan in gelegen zijn? Weet u dat?' 'Vooral aan de hoeveelheid die ze toedienen. Nu wilt u natuurlijk weten?' Carlos geknik was duidelijk genoeg. 'Bestaan er nog bedrijven met kundige mensen, cherie? Weet jij dat?' 'Beslist, chef. Beslist. Dat moet'. Waarbij ze het laatste enkel dacht.

'Hoe zit het met de collega van mijnheer Hendriks. Die zich ziek gemeld had. Is die ondertussen ondervraagd?' 'Spoorloos, chef. Die is daarna nergens meer gespot'. 'En zijn'. 'Bankrekening is niet meer aangeraakt. Auto staat voor de deur. Maar er is geen beweging in het huis zichtbaar. Binnen zijn we uiteraard nog niet geweest'. 'Misschien ligt die daar wel te creperen, terwijl wij hier wat juridische regeltjes moeten volgen'. 'Nou nou, chef. Waarom dat? Hij heeft misschien een stevige griep. En ligt al die dagen op bed. Licht heeft ie niet nodig in huis. Hij kent de weg. En met hoofdpijn erbij, zou ik ook geen licht om me heen willen hebben. Hij heeft zich ten slotte netjes ziek gemeld'.

'Luister, chef. Zouden we dit nu wel doen?' 'Cherie, je moet van mij niet mee. Dat weet je. Dat wil jezelf. Dus nu houd me niet van mijn verdere werk af. Okay?' Haar zucht overtuigde hem van haar

overgave. Zoals hij had verwacht, was de voordeur geen enkel probleem geweest. Binnen was het donker. Door enkele ramen scheen licht, dat op de vloer van de gang scheen. Stof dwarrelde door het goudgele maanlicht. Hierdoor hoefden ze voor hun taak – het vinden van een gewonde of dode – geen andere lichtbronnen te gebruiken. Het maken van foto's zou in het donker moeilijk, maar niet onmogelijk zijn. Tenminste, dat waren hun ideeën en plannen geweest. In de praktijk troffen ze niets opvallends aan. Het huis zag er, zeker voor een alleenwonende man, goed verzorgd uit. Enkel de laatste dagen was blijkbaar geen stof meer afgenomen. Op de bovenverdieping was het al niet anders. Netjes. Verzorgd. Niets dat ook maar enigszins op een misdaad zou kunnen duiden. Bij het verlaten van het huis, griste Carlos nog snel de inhoud van de brievenbus mee. 'Je kunt nooit weten'.

Duister.

Groenig licht.

Gepiep.

Gezoem.

Niets meer op gezicht.

Handen vast.

Benen ook.

Maar lossler.

Niet meer strak.

Dorst.

Dikke tong.

Droge keel.

'Ik geloof ik hoor iets'. Xhan Li loopt de kamer in en hoort hem inderdaad een geluid voortbrengen. Ze verstaat er niets in. Meteen brengt ze de drinkbeker naar zijn mond. Haar andere hand ondersteunt zijn hoofd. Ze let goed op dat hij niet teveel ineens drinkt. Hij slokt namelijk alsof hij uit de woestijn afkomstig is. 'Rustig maar, lieverd. Niet alles meteen' zegt ze met zachte stem. 'Engel?' meent ze hem horen vragen. 'Nee, schat. Ik ben geen engel. Maar ik zorg wel goed voor je. Wil je nog wat drinken?' 'Drinken. Lekker. Zoet'. Herinnert ze zich dat hij zei. Waarna hij weer is ingedut.

Zacht licht.

Engel?

Drinken.

Lekker.

Zoet.

Zachte hand.

Vrouw.

Zorg.

Slaap.

'Chef, het ziekenhuis. Hij is wakker of zoiets. Gaan we er nu meteen naar toe?' Nog voordat hij ook maar enige reactie gaf, draaide hij de auto naar links. Zette het zwaailicht op het dak en ging vol gas op weg naar de haven. 'Rustig maar chef. Je hebt nu al een hele tijd moeten wachten. Die paar minuten kunnen er ook nog wel bij. Ik zou nog graag levend uit dit vehikel stappen'. Hierbij legde ze haar hand op zijn arm. Het leek wel alsof haar contact hem uit een trance haalde. 'Chef. Doe nou. Rustig'. Terwijl hij het gaspedaal blijkbaar minder diep intrapte – ze merkte enige vertraging in hun snelheid – keek hij haar met zijn bekende blik aan en zei; 'Maar natuurlijk, chérie. Maar natuurlijk'.

Voordat ze naar binnen liepen nam Nana nog even contact op met een van hun medewerkers op het bureau. Om te vragen of er nog nieuwe ontwikkelingen waren. 'Heeft hij je een handkus gegeven? Klopt dat?' was het eerste wat die haar vroeg. 'Pardon' reageerde Nana verbaasd. 'Worden we geschaduwd of zo?' 'Jij niet. Hij wel. Door een heleboel interne en externe diensten en korpsen. Dus let op met wat jullie doen. En doe voorzichtig, jullie allebei. Beloof je me dat?' Nadat ze dat had gedaan, besloot ze Carlos hier nog niets over te vertellen. En daarmee te wachten tot na de ontmoeting met de vreemdeling. Toen deze vroeg of er nog nieuws te melden was, schudde ze dan ook haar hoofd.

'Dat zijn de woorden die u meent verstaan te hebben? Engel, drinken, lekker en zoet'. Ze knikte hem toe. 'In het Nederlands dus?' 'Ja, ik uhm vond het Nederlands klinken. Kan best zijn dat die wat anders gezegd

heeft. En dat ik het verkeerd verstaan heb. Maar hij is nog steeds bij bewustzijn. Waarom probeert u het niet zelf? Of uw medewerkster?' 'Collega, juffrouw. Collega' reageerde Nana bits. 'Doe jij dan maar' zei Carlos. 'Ik lijk niet echt op 'n engel, toch?' Zonder haar antwoord af te wachten, liep hij naar het bed waar de vreemdeling lag. Hij bekeek zijn geschoren gezicht. Verweerd. Veel groeven. Hij neemt een van zijn handen vast en ziet aan de binnenkant ook veel groeven en eelt. Dan ineens wordt de hand weggetrokken. Wanneer hij op kijkt, kijkt hij in de blauwe ogen van een geschrokken mens. 'Neemt u me niet kwalijk, mijnheer. Het is niet mijn intentie u te storen gedurende uw rust. Nogmaals mijn welgemeende excuses'. Voordat Carlos zich kan omdraaien om zich van het bed te verwijderen, zegt de man; 'Attend'. Het Franse woord voor 'Wacht'. 'Wij dachten dat u Nederlands sprak, mijnheer'. 'Oui, dat doe ik'.

'Attend' is nog een woord 'van vroeger' sprak de man met hese en schorre stem. Xhan kwam meteen met de drinkbeker en liet hem rustig enkele slokjes drinken. Hij glimlachte en knikte z'n hoofd, fluisterde; 'Dank u, dank u'. Ze zette hem en de ruggensteun van het bed, ietsje rechter en nam plaats op een stoel tegenover het bed. De twee politiefunctionarissen stonden beiden aan het voeteneinde. Ieder aan een zijde. "Vroeger' zegt u. Wat bedoelt u daarmee, 'vroeger'?' vraagt Carlos meteen nadat de man rustig zit en adem haalt. 'Gewoon vroeger. Ooit. Weet ik veel. Lang geleden'. 'Nog voordat uzelf leefde, bedoelt u dat?' 'O ja, zeker dat. Lang, lang voordat ik leefde'.

'En wij dus ook?' vroeg Carlos. 'Ja, ook voordat u leefde'. 'Dat betekent dus 'vroeger'?' vraagt Carlos ter bevestiging. Waarop de vreemdeling knikt.

'Zou u, mijnheer, me kunnen vertellen hoe u heet?' vraagt Nana voordat een te lange, onheilspellende stilte valt. 'Hoe ik heet? Wat betekent dat? Heet. Dat is toch bij vuur'. 'Uw naam kent u die misschien?' probeert ze. 'Mijn naam? Ik zou het niet weten'. 'Nee, echt niet?' merkt Carlos verbaasd op. 'Nee, mijnheer en mevrouw' waarbij hij haar aankijkt. 'Ik weet niet wat u bedoelt met 'heet' en 'naam'. Echt niet'. Xhan Li is intussen opgestaan en tikt beide inspecteurs op de schouders. 'Misschien is het beter het voor vandaag hierbij te laten. Vindt u zelf ook niet? Deze man was nog geen acht-en-veertig uur geleden een grote homp vuil en afval. In een graf gedumpt. Is besnuffeld door ik weet niet hoeveel lab ratten. Alsof hij een onderzoeksobject is. Geef die man de rust en ruimte om eerst zijn eigen chaos op orde te krijgen'. Dit deelde ze mede, terwijl ze hen zachtjes met in elke rug een hand naar de uitgang stuurde.

'Nou, als dat echt de redenen waren, waarom ze er ons uitgooide is het een toffe meid. Vind je niet ook?' 'Het leek inderdaad alsof ze enig gevoel verwoordde en toonde. Voor die arme man. Maar je weet het nooit, chef. Het kan ook zo zijn dat ze een afspraakje had en nu ergens ligt te shaggen'. 'Te wat?' 'Nou je weet wel'. 'Oh, heet dat zo tegenwoordig. Shaggen. Klinkt niet echt erotisch of verleidelijk. Integendeel. Maar, je hebt natuurlijk gelijk. Dat zou ook kunnen'.

Terug bij de auto nodigt Carlos haar uit op een 'fatsoenlijk avondeten'. Iets dat er wel eens bij in schiet. 'Dan praat ik je verder bij en krijg je het dossier. Bovendien kunnen we onze strategie voor de komende dagen afspreken'. Zo legde hij uit tijdens de rit. Zij had intussen 'j wrd gschdwd' op het scherm van haar mobiel getypt. Stilstaand voor een rood licht keek hij naar haar. Hij bekeek de mededeling even en glimlachte. 'I know, my dear. I know'.

Enkele minuten later bereikten ze het Dokhavenpark, waar hij kon parkeren. In het restaurant vonden ze een achterafhoekje waar ze met z'n tweeën enige tijd ongestoord konden zitten en praten. Nog voordat een personeelslid hen had opgemerkt, was Carlos van wal gestoken. 'Mijn grootvaders vader was de eerste in onze familie die beheerder werd van de archieven van deze stad. Gevolgd door mijn grootvader en mijn vader. Wist jij dat?' Nana schudde haar hoofd. 'Maar jij dus niet. Waarom niet, chef?' 'Ik wou me met het heden bezig houden. En niet met wat geweest was, het 'vroeger' zoals onze vreemde dat zei'. Hij sprak deze woorden, voor zijn doen, zeer langzaam en respectvol uit. Alsof wat hij zei, op datzelfde moment ook daadwerkelijk tot hem doordrong. Zich besepte waar hij mee bezig was. Is?

'Mijn vader, grootvader en blijkbaar ook mijn overgrootvader vertelden altijd het verhaal van 'De mysterieuze verdwijning van Rotterdammers''. Tijdens familiebijeenkomsten of op welke feesten dan ook. Drie generaties lang al wordt het verhaal verteld. Waarbij mensen verdwijnen en mensen verschijnen. Dat is niet het juiste woord, maar verdwijnen en